

Zlodějka knih

ZLODĚJKA KNIH je filmovou adaptací oblíbeného stejnojmenného bestselleru. Vypráví příběh odvážné dospívající dívky Liesel, která je poslána během druhé světové války do pěstounské rodiny v Německu, kde svou přítomností ovlivní životy všech lidí ve svém okolí.

Síla slov a představivosti se pro Liesel stane prostředkem k úniku (i radosti) před bouřlivými událostmi, které jí a všechny, které má ráda, obklopují. Liesel je srdcem a duší ZLODĚJKY KNIH.

Je tomu tak, srdce a duše - stejně jako vítězství a vytrvalost – ženou kupředu děj filmu, který je bohatý na témata a postavy, jež mohou rezonovat v každé generaci. Je to dojemný a palčivý portrét odolnosti lidského ducha. Tento život oslavující příběh kontrastuje s neviností (kterou ztělesňuje Liesel) a s všudypřítomnou tyraníí, jež poznamenala její dobu a její rodnou zem.

ZAČÁTKY

Příběh a postavy ZLODĚJKY KNIH se zrodily v představách spisovatele Markuse Zusaka. Román *Zlodějka knih* byl publikován v jeho rodné Austrálii v roce 2005 a v ostatních zemích světa v roce 2006. Po celém světě se prodalo na osm milionů kopií. Kniha se udržela na žebříčku bestsellerů New York Times téměř 7 let a byla přeložena do více jak 30 jazyků. Kromě toho, že získala více než tucet literárních cen, objevila se na mnoha žebříčcích nejpopulárnějších knih roku a udržela si své prvenství i na Amazon.com.

Zusakova kniha a její filmová adaptace v režii Briana Percivala (*Panství Downton*) vypráví příběh Liesel (Sophie Nélisse), která je poslána do pěstounské rodiny dobrosrdečného Hansee Hubermanna (Geoffrey Rush) a jeho popudlivé ženy Rosy (Emily Watsonová), aby s nimi začala žít nový život. Liesel se stále vzpamatovává z tragické smrti svého mladšího bratra a v blízkosti svých nových "rodičů", které právě poznala, je plachá. Snaží se zapadnout – doma i ve škole, kde si z ní spolužáci utahují, protože neumí číst. Vymyslí pro ni přezdívku „dummkopf“.

Liesel je odhodlaná situaci změnit s jednostrannou posedlostí rodičů se učence. A získá k tomu pomoc svého empatického „otce“. Hans s Liesel pracuje dnem i nocí, když se dívka snaží podrobně prostudovat svoji první bichli, *Hrobníkovu příručku*, kterou si tajně „odnesla“ z pohřbu svého bratra – impulsivní zlodějský čin, který bude mít pro mladou hrdinku dalekosáhlé následky.

Lieslina láska ke čtení a její rostoucí zájem o novou rodinu je více posílen, když se skamarádí s novým hostem v domě Hubermannových - židovským uprchlíkem Maxem (Ben Schnetzer), který sdílí její vášeň pro knihy. I když se sám skrývá před nacisty v temném a zatuchlém sklepení, povzbuzuje Liesel, aby rozšiřovala své vědomosti. Stejně tak se mění i její vzkvétající přátelství s mladým sousedem Rudym (Nico Liersch), který Liesel sice škádlí kvůli tomu, že ukradla *Hrobníkovu příručku*, ale přitom se sám ocitá na vlnách lásky, když se do Liesel zamiluje.

Tyto přátelské vztahy jí společně s její rychle rostoucí láskou ke knihám poskytují jak únik a tak i cestu k utváření vlastního osudu. Naučí se vážit si nejen síly slov, ale i moci nad slovy.

Spisovatel Markus Zusak říká, že ho k napsání knihy inspirovaly příběhy, které mu doma v Austrálii vyprávěli jeho rodiče, když byl ještě malým chlapcem. „Bylo to, jako by kousek Evropy vstoupil do naší kuchyně, když můj otec a matka začali vyprávět příběhy z dětství v Německu a Rakousku. Popisovali bombardování Mnichova a pochody nacistických vězňů ulicemi,“ říká autor. "Tenkrát jsem si to neuvědomoval, ale tyto příběhy mě vedly k tomu, aby se ze mne stal spisovatel.“

"Byla to doba extrémního nebezpečí a zla a já jsem byl inspirován skutky laskavosti v těchto velmi temných časech," pokračuje Zusak. "A o tom ZLODĚJKA KNIH je: o hledání krásy i za těch nejošklivějších podmínek. Jedním z ústředních témat příběhu je, že Hitler ničí lidi svými slovy a Liesel tato slova krade zpět a píše s nimi svůj vlastní příběh."

Román a jeho mladá hrdinka zaujaly producenty Karen Rosenfeltovou a Kena Blancata natolik, že od jejího vydání usilovně pracovali na tom, aby příběh představili také na filmovém plátně. "Nemohla jsem se od knížky odtrhnout," říká Rosenfeltová. "Čišela z ní radost ze života. Byla jsem ohromená, jak se Markusovi podařilo přivést Liesel k životu s její statečností, silou, schopnostmi a hladem po čtení a pochopením síly slov."

Během vzestupu nacistické strany byla svoboda projevu výrazně omezena. Knihy byly páleny. "Německému lidu se říkalo, co mají cítit, co si myslet a co číst," říká Rosenfeltová. "Navzdory těmto zdánlivě nepřekonatelným překážkám se Liesel postupně učí číst a to jí umožňuje být tvůrčí, mít své vlastní myšlenky a nepapouškovat názory druhých."

Velký posun ve vývoji filmu nastal, když se Zusakovy 580ti stránkové bichle chopil scénárista Michael Petroni (*Letopisy Narnie: Plavba Jitřního poutníka*). Jak sám říká, když byl osloven, aby k filmu napsal scénář, byl již "velkým fanouškem tohoto románu".

"Markus Zusak má ohromný talent," pokračuje Petroni. "Napsal knihu, na kterou se bude vzpomínat jako na klasiku. Takže během jejího zpracování pro film jsem musel nejprve překonat svůj ostych. Největší výzvou pro mě byl výběr toho, co bylo třeba odstranit. Jedná se o virtuální studnici nádherných, dojemných scén, které mě k materiálu přitahovaly hned od začátku."

Bylo tam několik dalších problémů, ke kterým se autor scénáře musel postavit čelem. Petroni dodává: "Kniha není napsána v chronologickém sledu. Vypravěč často a zajímavě upoutává čtenáře kousky informací, ke kterým se později v příběhu vrací. Mým prvním úkolem bylo rozplést příběhovou chronologii a upravit uspořádání scén tak, aby měly co největší dramatický efekt. To znamenalo, že jsem někdy musel chronologii knihy změnit; pochybuji, že si toho diváci všimnou, ale dosáhnout tohoto druhu změn je vždy obtížné. Velmi mě potěšilo, že mi Markus při adaptaci *Zlodějky knih* věřil."

Petroni dodává, že ho na příběhu nejvíce oslovila jeho vynalézavost a fakt, že je ZLODĚJKA KNIH svědectvím o lidské vytrvalosti. "Promlouvá na téma síly lidského ducha a tomu každý člověk porozumí a může se tím nechat inspirovat. A samozřejmě je to také o síle slov. Jak by tomu mohl spisovatel odolat, že?"

Mezitím, co Petroni pokračoval v úpravách scénáře, producenti hledali režiséra. "Práce Briana Percivala pro britskou televizi je mimořádná. Vzhledem k jeho nadšení pro tento projekt jsme byli nedočkaví se s ním setkat osobně," říká Elizabeth Gablerová, prezidentka Fox 2000 Pictures. "Brian přinesl na naše setkání vlastní prezentaci sestávající ze snímků, které vystihovaly jeho vizi filmu. Byli jsme radostí bez sebe, že jsme našli toho pravého režiséra."

Zusak měl příležitost se setkat s Percivalem již na začátku celého projektu a okamžitě si padli do oka. "V závěru našeho setkání, když jsme se loučili, mě Brian přitáhl blíž k sobě a řekl: „Nezklam mě," vzpomíná autor. "Líbila se mi jednota té chvíle a Brianova upřímnost."

Díky celosvětovému úspěchu *Panství Downton* se Percival stal vyhledávaným režisérem. "V jednu chvíli mi přicházelo pět scénářů denně a bylo nemožné, abych je všechny přečetl," říká, "takže jsem četl prvních 30 stran z každého z nich a hned jsem věděl, jestli to byl projekt pro mě." Percival přiznává, že měl z knihy *Zlodějka knih* přečtených jen pár stránek a bylo mu jasné, že podle ní musí natočit film. "Byl jsem tím románem dojatý. Je to tak pozitivní, povznášející příběh a líbilo se mi, že ústřední postavou je mladá slečna, se kterou se poprvé setkáváme, když nemá nic a je zdánlivě bez budoucnosti, ale ona nejen přežije, ale dokonce se jí bude i dařit."

Percival měl k příběhu i osobní vztah. "Pocházím z poměrně skromných poměrů. Začali jsme s málem a naší touhou vždy bylo věci vyzkoušet a něčeho dosáhnout, což v mém případě bylo točení filmů. Později, když jsem šel studovat na uměleckou školu, vzpomínám si, jak mě lidé učili, abych se díval na svět jiným způsobem a to zejména prostřednictvím knih a následně žil život jinak. V tomto ohledu mi Liesel byla velice blízká."

Percival také přijal myšlenku, že síla slov může obojí - ničit i léčit, v závislosti na tom, jak s nimi zacházíme. Je to téma, které příběh provází. "Liesel začíná chápat slova a jejich moc a uvědomuje si, že můžete používat slova pro dobro i zlo," vysvětluje. "To jí umožňuje změnit svůj život a rozhodovat se podle možností, které se jí předtím, než vzala knihu do ruky, nenabízely. To je klíč k její kurážné povaze."

HLEDÁNÍ LIESEL

Přestože filmaři již diskutovali možnosti hereckého obsazení rolí Hanse a Rosy, rozhodli se nejprve zaměřit na hledání Liesel. Začali ve Velké Británii a brzy se pustili do hledání po celé Evropě, Spojených státech a Austrálii. Rosenfeltová zmiňuje: "Obsadit postavu Liesel nebylo snadné. Snoubí se v ní tolik vlastností, které jsme potřebovali najít: musela být přístupná, skutečná, zvědavá, temperamentní, nevinná a inteligentní".

Percival pokračuje: "Potřebovali jsme někoho, koho chcete obejmout a chránit

před nástrahami nelehkého světa, ve kterém žije. Ale zároveň byste od ní mohli očekávat kopanec do rozkroku za to všechno, co pro ni děláte. Skutečně odvážné dítě, ale zároveň velmi zranitelné. Museli jsme najít někoho, kdo by vyjádřil Lieselinu neuvěřitelnou statečnost a elán. Díky své povaze přežije a dokonce rozkvetne."

Celkově vzato to byl docela těžký úkol pro dětskou herečku, která navíc měla v průběhu filmu zestárnout z 11 na 17 let.

Filmaři viděli téměř tisíc kandidátek. Sám Zusak dostal nápad na herecké obsazení postavy Liesel, které se ukázalo být trefou do černého. Navštívil projekci kanadského filmu *Monsieur Lazhar*, který byl nominován na Oscara® v kategorii nejlepší cizojazyčný film a jehož mladá protagonistka získala cenu Genie za nejlepší herecký výkon ve vedlejší roli. Touto vychvalovanou dívenkou byla Sophie Nelisse, která díky svému nezapomenutelnému hereckému ztvárnění získala mnoho nových fanoušků, včetně samotného autora románu *Zlodějka knih*.

"Sophiin herecký výkon v tomto filmu byl úžasný," říká Zusak, "když jsem vyšel ven z kina, napadlo mě, že by byla skvělá jako Liesel. To byl první a jediný moment, kdy jsem na sebe vzal plášť castingového agenta a kontaktoval filmaře a řekl, 'Viděl jsem tuhle holku...' - samozřejmě, že už měli v plánu se s ní setkat."

Zatímco Sophie ještě musela formálně udělat kamerovou zkoušku, Rosenfeltová vzpomíná "jakmile jsme viděli její showreel, myslím, že jsme si všichni byli jistí, že Sophie byla tou pravou."

Potenciální překážkou, která Sophie bránila v tom, aby roli přijala, se ukázala být další z jejích vášní. Sophie je stejně nadanou sportovkyní jako herečkou, gymnastiku začala trénovat ve třech letech. Ve věku šesti let cvičila 16 hodin týdně a ve 12 letech již 30 hodin týdně. Sophie dosáhla uznání na národní úrovni a začala se připravovat na olympijské hry v Riu, když jí zavolal její agent, aby přišla na kamerovou zkoušku pro ZLODĚJKU KNIH.

Zpočátku se Sophie zdráhala roli přijmout, protože jí srdce táhlo na olympiádu do Ria, ale náhlé zranění ohrozilo její olympijský sen a Sophie si nakonec scénář přečetla a zamilovala se do své postavy. Byla nadšená, že se setká s filmaři v Los Angeles.

Sophie věnovala přípravám na kamerové zkoušky veškerou energii a

soustředění. "Křičela jsem jako blázen, když mi můj agent zavolal, že jsem roli Liesel dostala. Byla jsem tak šťastná. Ten příběh se mi moc líbil. I když se odehrává v době války, jeho temnota je rozjasněna drobnými radostmi, které pro sebe lidé vzájemně dělají. Liesel překoná všechny výzvy díky své vůli. A protože se učí číst, získá kontrolu nad svým životem a nad svými myšlenkami. Příběh vás přiměje vidět věci z jiného úhlu."

Potom, co strávila tolik let trénováním závodní gymnastiky, okamžitě pochopila Lieselin závazek a odhodlání naučit se číst: "Čtení je Lieselin život. Když je se svými knížkami, zapomíná na všechny problémy v životě. Při čtení její fantazie rozkvétá a to jí pomáhá vést lepší život."

Od chvíle, kdy Sophie udělala kamerové zkoušky, získala obdiv a místo v srdcích své filmařské rodiny. "Nikdy jsem nenarazil na dítě s takovým talentem, instinktem a emoční vnímavostí. Připadá mi úžasné, že 13ti leté dítě toho ve skutečnosti tolik umí," říká Percival. Rosenfeltová dodává: "Na Sophiině výkonu mě nejvíce oslovilo to, že je tak věrohodná a reálná. Když Sophie, jako Liesel, plakala na place, plakali jsme všichni. Je to velmi silný herecký výkon. Sophie na svém řemesle pracuje velmi tvrdě a opravdu na nás na všechny udělala velký dojem."

NOVÁ RODINA

Se Sophií Nelisse v roli Liesel filmaři rychle uzavřeli dlouho diskutované možnosti hereckého obsazení postav Hanse a Rosy Hubermannových. Jejich volba padla na Geoffreyho Rushe a Emily Watsonovou. Percival poznamenává, že tito vynikající herci byli v souladu s jeho filmovou vizí hned od samého začátku. "Chtěl jsem, aby všechno působilo velmi přirozeně a to je styl, který je Geoffreymu a Emily blízký. Jejich výkony jdou za hranice herectví. Oni ty postavy *vlastní*. Oni *jsou* těmi postavami a krásně se k sobě hodí. Během práce s Geoffreyem a Emily, Sophie pravděpodobně dostala tu nejlepší mistrovskou lekci v herectví na světě, protože mohla sledovat, jak přistupují ke scénám a jak přemýšlí o svých rolích. Bylo vidět, že to na ní zanechalo stopu."

Oscarem® oceněný Rush podal sérii impozantních hereckých výkonů počínaje *Královou řečí* a *Piráty z Karibiku* konče. Ve ZLODĚJCE KNIH se z něj stal Hans Hubermann. Rush připisuje velké zásluhy knize i scénáři, protože mu poskytly výchozí

cestu k nalezení postavy Hanse. "Myslím, že tato kniha je jednou z největších klasik v současné literatuře. Ihned po přečtení scénáře jsem věděl, že chci hrát roli Hanse, ale byla to románová předloha, která se mi stala biblí, protože nabízí Hansovy vnitřní postřehy, jeho rytmus, tempo a inspiraci." (Zusak poznamenává, že Rush "znal Hanse tak dobře, že v jednu chvíli jsem si myslel, že ho znal líp než já a to bylo opravdu vzrušující.")

Rush připisuje Percivalovi velkou zásluhu na tom, že hercům poskytl rozhodující souvislosti v tak temných časech, ve kterých tito lidé usilují nejen přežít, ale zároveň střežit vše, co milují. "Brian byl mimořádně citlivý k událostem a zásadním tématům scénáře, která jsou tak zneklidňující a zdrcující. Díváme se pravděpodobně na jednu z nejhorších kapitol v historii a to nejen v Německu, ale na celou podstatu druhé světové války a on přinesl mimořádnou každodenní realitu toho, co se dělo."

Hans je vyučeným malířem pokojů a jeho stálým společníkem je starý akordeon, který vydává vřelé, sípavé zvuky. Je sice prostým člověkem, ale stejně složitou osobností jako všechny, které Rush kdy ztvárnil. "Myslím, že Hansovým největším darem je jeho bystrá emocionální inteligence", což vede k téměř okamžitému citovému souznění s Liesel, vysvětluje. "Dokáže v Liesel přečíst, že prožila velmi těžké časy a snaží se najít způsob, jak ji přimět k řeči, třeba tím, že zahraje na harmoniku, kterou sám tak miluje."

Ale mnohem důležitější je, že Hans rychle rozpozná její touhu naučit se číst. Podporuje tuto snahu, která se stává hybnou silou jejich stále se prohlubujícího vztahu otce-dcery. Trpělivě čte s Liesel *Hrobníkovu příručku*, knihu, kterou ukradla na bratrově pohřbu a pracuje s Liesel na vytvoření jedinečného slovníku, který sestává ze sloupků slov a definic namalovaných na zdi jejich sklepa.

Rush říká: "Hans reaguje na záblesk energie, kterou v sobě Liesel skrývá a pomáhá jí přivést ji na povrch. Liesel se zamiluje do jazyka a do slov, pro jejich skrytou sílu, místo do jedovaté rétoriky a frází, které je obklopují. Liesel nalezne únik – duševní útočiště v kouzlu jazyka. Jakmile pochopíte potenciál jazyka, můžete pochopit potenciál myšlenek mimo své vlastní zkušenosti. Doufám, že ZLODĚJKA KNIH bude mít podobný účinek na publikum. Pro mě to je o objevování hodnoty empatie."

Rush a Sophie si vytvořili vzájemné porozumění, které jak Rush říká, napájí dynamiku mezi jejich postavami i na filmovém plátně. "Pracovat se Sophií pro mě bylo

velkým potěšením. Je takovou hravou herečkou," říká. "Je báječné mít ji nablízku a líbilo se mi, že mezi velmi dramatickými scénami dokázala i žertovat. Ale když přišlo k přehrání emocionální scény, byl jsem ohromený tím, jak se soustředila a jak citově pravdivá byla."

Hansova žena, Rosa, je stejně bohatá, překvapující a složitá postava. Drsná navenek, ale s dobře skrytou vnitřní laskavostí. Rosa pravidelně nazývá svého manžela, "saukerl!" – německý výraz pro čuně. "V některých ohledech je Rosa jízlivá a zdánlivě nemilosrdná," říká Watsonová. "Je na Hanse a Liesel přísná. Neočekávali byste, že by se tento typ člověka mohl stát pěstounem."

Postupem času, a s její rostoucí láskou k Liesel, se Rosa ukáže být starostlivou matkou a milující, někdy netrpělivou manželkou Hanse. Watsonová říká: "Rosa má v sobě vnitřní dobro, téměř vždy dělá správnou věc." Watsonová věnovala hodně času přemýšlení o Rosině minulosti, zejména jejímu manželství. "Myslím, že Rosa byla kdysi mladá a krásná a pravděpodobně s jemným hlasem. Ale doba ji změnila. Je rozzlobená a zklamaná skoro ze všeho ve svém životě, včetně jejího manžela. Občas k němu umí být v některých případech pohrdavá. Ale jejich vzájemná láska je stále zjevná."

Watsonová s Rushem již pracovala na filmu *Život a smrt Petera Sellerse* a jejich druhou spolupráci si také užila: "Geoffreyho filmový projev něhy k Liesel je tak krásný," podotýká herečka.

Spolupráce s Watsonovou se zdála být Percivalovi souzena. Její uznávaný filmový debut *Prolomit vlny* byl tak dojemný a silný, že si díky němu uvědomil, že chce točit filmy. Watsonová byla doma zaneprázdňena svými dětmi, když obdržela scénář *ZLODĚJKY KNIH*. "Sedla jsem si a četla po nocích a při čtení plakala," vzpomíná. "Byl to ten nejlepší scénář, jaký jsem za poslední roky četla." Najednou byla i ona přesvědčená o myšlence, že čtení otevírá svět okamžitému bohatství: „Je to milostná óda o síle příběhu a mimořádnosti vyprávění, které zachraňuje životy. To je úžasná věc.“

Dalším novým členem domácnosti Hubermannových je Max, židovský uprchlík, který přijde velmi nemocný a hledá úkryt před nacisty a jejich neúnavným pronásledováním. Hans splnil slib, který dal před lety Maxovu otci, jemuž vděčil za svůj život, a mladíka schová.

Lieselino okouzlení novým spolubydlícím je posíleno tím, že jsou spřízněné duše -- oba bez domova a bez rodiny - a utvoří si pevné pouto. Jejich vzájemná láska ke knihám se stává rozhodující silou pro jejich přežití, stejně jako jídlo a přístřeší. Max učí Liesel mnohem víc než jen zlepšovat její čtenářské dovednosti; učí ji, jak používat slova a tím jí otevírá oči, aby viděla svět kolem sebe. Ze svého nového domova, tmavého a někdy ledového sklepení u Hubermannových, Max otevírá Liesel nový svět. Ona se mu na oplátku stává poslem dění venku. Dokonce i všední věci, jako je barva oblohy a druhy oblačnosti, se stávají v jejím slovním podání poetické, jak se Liesel učí popisnou sílu jazyka od Maxe.

Ben Schnetzer, který hraje Maxe, byl v posledním ročníku na Guildhall School of Music and Drama v Londýně, když byl do filmu obsazen. Je nadšený, že může být součástí něčeho, co nazývá "druh projektu, pro který chcete být hercem." Aby ztvárnil vyhladovělého uprchlíka, Ben Schnetzer zhubl o celých 17 kg během sedmi týdnů - a jeho první jídlo po skončení natáčení byla velká sýrová pizza a dvě limonády.

"Max se stává Lieseliným mentorem a najde spásu a sílu v možnosti otevřít jí svět prostřednictvím literatury a slov," Schnetzer pokračuje. "Jejich vzájemný vztah Maxovi pomáhá přežít ze dne na den."

Další postavou, která se v životě Liesel objeví a projde proměnou, je její mladý soused a spolužák Rudy Steiner. Liesel a Rudy se rychle spřátelí a dělají všechno společně, včetně krádeží (Liesel trvá na "půjčování") knih. Je to vlastně Rudy, který pro Liesel vymyslí přezdívku "zlodějka knih."

Zatímco Lieselinou vášní jsou knihy, Rudy sní o tom, že se stane závodním šampionem. Jeho idolem je olympijský hrdina afroameričan Jesse Owens, který dosáhl mezinárodního věhlasu, když vyhrál čtyři zlaté medaile během olympijských her v Berlíně v roce 1936. Rudy dokonce zajde tak daleko, že se na počest svého idolu natře černou barvou (kterou ukradl z Hansova pracovního vozíku) - volba, která není příliš populární ve městech pohlaceném doktrínou o árijské nadřazenosti.

Mladý německý herec Nico Liersch popisuje Rudyho jako "vždycky šťastný, na každého milý a nikdy smutný," a tento popis se hodí i pro samotného herce, který Rudyho ztvárnil. Sophie a Nico se během natáčení stali blízkými přáteli - i když Sophie vyprskla smíchy téměř v každém kamerovém jetí během scény, kdy se jí Rudy snaží políbit – k velkému pobavení celého štábu.

VŠEVIDOUCÍ VYPRAVĚČ

Další ústřední postavou příběhu je neviditelný, vševědoucí vypravěč – Smrt. Její jízlivé přemítání o lidském údělu a její úloze v něm jsou nepředvídatelné, přímočaré, vtípné a nám nečekaně blízké. Mluví s klidem a autoritou. Německo 30. a 40. let jí bylo šité na míru a o to víc jsou její postřehy odhalující.

Zusak udělal Smrt vypravěčem příběhu, protože jak autor poznamenává "prostě to dávalo smysl. Říká se, že smrt a válka jsou jako nejlepší přátelé. Kdo by odvyprávěl příběh v době války lépe než Smrt?"

Smrt se zřídkakdy zajímá o životy, které se chystá ukončit. Liesel je výraznou výjimkou. Jak Smrt říká: "Je to moje taktika, vyhýbat se živým... ale někdy si nemůžu pomoci... a začnu se o ně zajímat... Liesel Memingerová upoutala moji pozornost... a začalo mi na ní záležet."

Percival před a během natáčení zápasil s tím, jak tuto postavu zobrazit. Klíčovou myšlenku našel v románu. Vysvětluje: "Jedna z nejsilnějších linií knihy, na kterou nemohu zapomenout, bylo něco jako: 'Pokud chcete vědět, jak Smrt vypadá, podívejte se do zrcadla' - i když Markus to podal mnohem výmluvněji! Ale zdálo se mi, že o to šlo; Smrt je v každém z nás, není úniku. Nicméně, nejvíce ohromující pocit po přečtení románu pro mě byl, že Smrt není něčím, čeho bychom se měli bát. To neznámá, že ji máme vítat, ale neznámá to ani, že to musí být hrozný zážitek."

Rozhodnout o hereckém obsazení hlasu Smrti se ukázalo být těžké, i když filmové natáčení bylo již v plném proudu. "Měli jsme spoustu nápadů, ale ani jeden nebyl ten definitivní," říká Percival. "Věděli jsme jedno, Smrt musela být vroucí, vtípná, ironická a mít přátelskou a světaznalou povahu někoho, komu bychom věřili a kdo by nás přitahoval."

Po dlouhém hledání, Smrt konečně promluvila hlasem: Rogera Allama. Tento anglický herec je především známý pro svou uměleckou práci na divadle. "Rogerův vřelý, měkký, sametový hlas byl dokonalý," vysvětluje Percival. Vždy jsem obdivoval jeho práci, takže jsme ho vyzkoušeli a získali jsme velice pozitivní odezvu. Měl jsem velkou radost."

Percival diskutoval postavu s Allamem, ale podotýká, že jejich vize hlasu se upřesnila, "když jsem Rogerovi ukázal (téměř) hotový film. Okamžitě pochopil, co

jsem hledal. Všechny požadované charakteristické rysy byly jasné."

Ve vedlejších rolích se ve filmu objeví proslulá německá herečka Barbara Auerová jako Ilsa, starostova žena, která podporuje Lieselino čtení tituly ze své rozsáhlé domácí knihovny; Rainer Bock jako Burgermeister (starosta), jehož přijetí nacismu skrývá temné tajemství; Oliver Stokowski jako Rudyho otec, Alex Steiner; Matthias Matschke jako Wolfgang, člen nacistické strany a Hansův známý a Heike Makatschová jako Liesilina biologická matka.

MAESTRO

Důležitým prvkem pro vytvoření a posilování témat a postav filmu ZLODĚJKA KNIH je hudba. Dlouho předtím, než se začalo s vlastním natáčením, se tvůrci zaměřili na skladatele, jehož velkolepé úspěchy dosud nikdo nepřekonal: John Williams.

Jeho kariéra se rozpíná přes šest desetiletí. Williams se stal jedním z nejuznávanějších a nejúspěšnějších amerických hudebních skladatelů pro film a koncertní pódia a zůstává jedním z nejuznávanějších a nejpřínosnějších hudebních hlasů.

Složil hudbu nebo působil jako hudební supervizor na více než 100 filmech, včetně všech šesti dílů *Hvězdných válek*, prvních třech dílů série *Harry Potter* a dále na filmech *Superman*, *JFK*, *Narozen 4. července* a *Sám doma*. Williamsovo umělecké spojení s režisérem Stevenem Spielbergem trvá již 40 let a dalo vzniknout mnoha z nejuznávanějších a nejúspěšnějších hollywoodských filmů, včetně *Schindlerova seznamu*, *E.T. - Mimosmšťana*, *Čelistí*, *Jurského parku*, *Blízkých setkání třetího druhu* a filmů *Indiana Jones*, *Zachraňte vojína Ryana* a *Lincoln*.

Stejně jako mnoho filmových a hudebních nadšenců po celém světě, i Percival byl obrovským obdivovatelem Johna Williamse a cítí se být mimořádně šťastným, že se hudební čarování tohoto kultovního skladatele proplete i ZLODĚJKOU KNIH. "Byl jsem ohromen a nadšen, když John souhlasil, že nám hudbu složí," říká. "Vyrůstal jsem s filmy Stevena Spielberga a hudbu k nim skládal John. Měly na mě velký vliv a kouzlo. Trávil jsem celé hodiny v kinech, užíval si jejich filmovou jízdu a měl radost z každé minuty. Stále nemohu uvěřit myšlence, že s tímto velikánem teď spolupracuji i já. Je legendou, géniem a skutečným gentlemanem. Stále nad tím žasnu."

Williams již několik let komponoval hudbu výhradně k filmům Stevena

Spielberga. ZLODĚJKA KNIH je jeho první spoluprací s jiným filmovým režisérem od filmu *Harry Potter a vězeň z Azkabanu* z roku 2004. Legendární skladatel nový úkol přijal, protože "jsem byl *Zlodějkou knih* okouzlen. Za prvé mě okouzila samotná kniha a její originalita a nápaditost a pak film, který byl natočen režisérem Brianem Percivalem s takovou něhou a lidskostí. Percival mě pozval, abych k jeho filmovému projektu složil hudbu, a já jsem byl potěšen, že mi bylo nabízeno privilegium napsat hudbu, která by byla dostála představám a myšlenkám obsaženým v tomto poučném filmu."

"Pro Johna byl film odklonem od jeho tak dobře známého stylu, který je charakteristický velkými fanfárami," dodává Percival. "Jeho hudba ke ZLODĚJCE KNIH je velmi emocionální. Myslím, že se mu tato výzva zamlouvala."

Williams a Percival se shodli, že by se jejich hudební soundtrack měl vyhnout velké instrumentaci a místo toho zvolili hudbu vyznačující se tím, co Percival nazývá "jednoduchá, upřímná krása."

„Filmové záběry odráží nevinnost a pokoru, které jsou pro tento příběh charakteristické," pokračuje režisér. "Byla by chyba složit velkolepou hudbu, která by zastínila jednoduché životy obyčejných lidí z Himmelstrasse a John to pochopil. Napsal hudbu, která je krásná a perfektně se hodí k tomuto přístupu. Dojala mě k slzám."

HIMMELSTRASSE (v českém překladu NEBESKÁ ULICE)

Natáčení ZLODĚJKY KNIH začalo ve Studiu Babelsberg v Berlíně. Štáb využil ateliérů, ve kterých filmový architekt Simon Elliott (*Železná lady*) postavil dům Hubermanových a to na smyšlené ulici Himmelstrasse ("Himmel je německé slovo pro "nebe".) Pokud se filmaři zrovna nenacházeli v ateliérech, tak natáčeli na přilehlých pozemcích v blízkosti ateliérů, kde Elliott postavil exteriér domu Hubermanových, jeden z několika v sousedství. Elliott také proměnil pozemek Studií Babelsberg na jednu z ulic v Mnichově.

Elliott chválí Percivala a tým designérů, že mu dodali inspiraci, stejně jako Zusakova barvitá próza. "Četl jsem Markusovu knihu a naprosto jsem se do ní zamiloval," říká Elliott. "Uvědomoval jsem si, jak obrovský potenciál se otevírá pro naše návrhy. Markus píše velmi vizuálně. Po celou dobu zmiňuje barvy, v jeho psaní se objevuje mnoho popisů, které byly velmi užitečné."

Filmaři projeli celou zemi křížem krážem ve snaze najít Himmelstrasse. Najít to správné místo bylo pro Elliottovu vizi zásadní. "Je to tak oblíbená kniha, takže každý má svou vlastní představu, jak by měla Himmelstrasse vypadat. Německo je velmi progresivní zemí, velice rychle se vyvíjí, takže mnoho z menších historických venkovských oblastí bylo modernizováno. Nacházeli jsme malé kousky z Himmelstrasse všude možně, ale prostě jsme nechtěli dělat kompromisy. Tak jsme ji radši postavili."

Elliott vysvětluje, že pochopení demografie jednotlivých postav žijících na této fiktivní ulici bylo klíčem k vytvoření autentického prostoru. "Nejsou bohatí, ani nejsou naprosto chudí; jsou to pracující lidé. Takže jejich budovy jsou trochu omšelé a už vůbec ne velkolepé."

Díky tomu, že vybudovali ulici naprosto od nuly, získali filmaři kontrolu nad celým prostorem a mohli vytvořit šokující následky bombardování, pro které se muselo na natáčení přivést 1000 tun sutin.

Uvnitř Himmelstrasse 33, Elliott a kameraman Florian Ballhaus, ASC (*Red, Ďábel nosí Pradu*), vytvořili vřelé a příjemné místo. "Z historických filmů se často vytrácí barva, ale v naší knize se nachází tolik barev. Domníval jsem se, že bylo důležité to zachovat a dodat tím filmu hloubku a bohatost. Kniha má velké srdce. Je to velmi lidský příběh, a i když se děj odehrává na pozadí obtížné doby, je to o vztazích plných lásky. V bohatosti barev, které domov a celý film získal, se odráží laskavost a dobro, které může vzejít i z hrozné situace."

Sklepení, kde se odehrává mnoho z emocionálních momentů našeho příběhu, představovalo pro filmovou výpravu velkou výzvu. "Věděli jsme, že strop měl být nízký a stěny měly být pokryty Lieseliným písmem a slovníkem. Aby prostor získal hloubku, umístili jsme doprostřed místnosti schodiště, což umožnilo, že se kamera mohla pohybovat svobodněji. Přítomnost rekvizit: jako skladovaná zelenina, sklenice s mořidly a Hansovy plechovky, štětce a nástroje spojují tento prostor se zbytkem domu."

Uprostřed natáčení se štáb přemístil do Zhořelce (Görlitz), nejvýchodnějšího města v Německu, které se nachází na Lužické Nise v Sasku. Bylo to zde, kde produkce zachytila jednu z klíčových sekvencí celého filmu, ve které Německé studentstvo „Deutsche Studentenschaft“ slavnostně spálilo knihy od autorů, jejichž

spisy byly považovány za podvrtné nebo jejichž ideologie podryvaly vládu nacistické strany.

V emocionálně nabitě, rozsáhlé sekvenci se Liesel stane svědkem zničení tisíců knih za povzbudivého pokřiku davu měšťanů. V důsledku tohoto šokujícího představení Liesel, "zlodějka knih", zachrání jeden svazek, z jehož stránek se stále ještě kouří.

Přes tři noci s teplotami klesajícími na minus devatenáct stupňů, herci, štáb a 450 komparsistů zabalených do dek, když se nefilmovalo, pracovalo celou noc, aby zachytili temné období světové historie s mrazivou autentičností.

Náměstí bylo ověšené obrovskými pruhy s hákovými kříži - znepokojujícími znaky v dnešním Německu. Současné přísné zákony v zemi zakazují použití nacistických znaků na veřejných místech, takže filmaři museli získat zvláštní povolení, aby mohli náměstí upravit. Film se také natáčel ve Ville Herz, 120 let starém historickém domě ve Wannsee, která dublovala sídlo starosty Burgermeistera, ze kterého si Liesel půjčuje knihy.

Natáčení skončilo. Percival a jeho post-produkční tým se pustili do post-produkční práce. A Zusak dostal otázku, jaké jsou jeho představy o tom, co si diváci odnesou z filmu natočeného podle jeho knihy. Opět, jak říká, se všechno vrací k síle příběhu, ať už v literatuře nebo ve filmu. Co je však nejdůležitější, ke schopnosti v každém z nás, vytrvat a třeba i zvítězit tváří v tvář hroživým překážkám.

"Myslím, že lidé budou vnímat ZLODĚJKU KNIH jako dojemnou, protože její postavy dokáží nacházet krásu, nezištnost a dělat úžasné věci navzdory neuvěřitelně těžkým podmínkám."

HERECKÉ OBSAZENÍ

GEOFFREY RUSH (Hans Hubermann) zahájil svou kariéru jako divadelní herec ve své rodné Austrálii. Objevil se ve více než 70 divadelních inscenacích a ve více než 20 celovečerních filmech.

Rushe katapultovala ke slávě hlavní role ve filmu *Záře* režiséra Scotta Hickse, za kterou získal: Oscara za nejlepší mužský herecký výkon, Zlatý glóbus® a ceny SAG™, BAFTA, Film Critics' Circle of Australia Award, Broadcast Film Critics, AFT

a New York a Los Angeles Film Critics' Awards.

Kromě toho Rush získal cenu Emmy®, Zlatý glóbus a Screen Actors Guild Award® za svůj podmanivý výkon ve snímku *Život a smrt Petera Sellerse* z produkce HBO.

Zároveň získal nominaci na Oscara za svůj výkon ve filmu *Quills - Perem markýze de Sade* od Philipa Kaufmana a nominaci na Oscara a Zlatý glóbus za roli ve filmu *Zamilovaný Shakespeare*.

Mezi jeho nejnovější filmové projekty patří *Králova řeč* z produkce Weinstein Company, ve které ztvárnil postavu logopeda Lionela Loguea a také se zhostil role výkonného producenta. Za tuto roli získal cenu BAFTA za nejlepší vedlejší mužský herecký výkon, nominaci na Oscara, nominaci na Zlatý glóbus a nominaci SAG. Film vyhrál Oscara za nejlepší film.

Rush se naposledy objevil ve filmu *Eye of the Storm*, za který získal nominaci AACTA v kategorii nejlepší herec a FFCA Awards a dále ve filmu *Nejlepší nabídka*, který režíroval Giuseppe Tornatore.

Mezi jeho další filmy patří *Cesta samuraje*, *Legenda o sovích strážcích*, *Mnichov*, *Královna Alžběta: Zlatý věk*, *Candy*, *Nesnesitelná krutost*, *Hledá se Nemo*, *Ned Kelly*, *Lantana*, *Frida*, *Agent z Panamy*, *Dům na Haunted Hill*, *Mystery Men*, *Bídníci*, *Ďáblova duše*, *Děti revoluce*, *On Our Selection*, *Twelfth Night*, *Oscar a Lucinda*, *Starstruck* a *Piráti z Karibiku: Na vlnách podivna*, které dohromady celosvětově utržily více než 2.7 miliard dolarů.

Rush vystudoval anglický jazyk na University of Queensland, poté studoval pantomimu a pohybové divadlo v Paříži na L'École Internationale de Théâtre Jacques Lecoq. Po návratu do Austrálie se věnoval divadelní práci. Získal roli v divadelní produkci *Krále Leara* a v *Čekání na Godota* po boku s Melem Gibsonem.

V roce 2009 vyhrál cenu Tony za nejlepší mužský herecký výkon za své úspěšné ztvárnění nemocného krále v Ionescově dramatu *Král umírá*.

Rush se v poslední době objevil v divadelních inscenacích *Bláznovy zápisky* v Brooklyn Academy of Music, *Cestou na fórum se stala divná věc* v Her Majesty's Theatre v Melbourne a v *Jak je důležité mítí Filipa*. Všechny inscenace získaly nadšené recenze.

Na začátku 80. letch byl členem průkopnického Lighthouse Ensemble

založeného Jimem Sharmanem, kde ztvárnil hlavní role v mnoha klasických hrách. Jeho práce na jevišti získala cenu Sydney Critics Circle za mimořádný herecký výkon, cenu Variety Club Award v kategorii nejlepší herec a cenu Victorian Green Room Award za jeho výkon v *Bláznových zápiscích* v režii Neila Armfielda. Zároveň získal nominaci na nejlepšího herce od Sydney Critics Circle Awards za svou roli v Gogolově *Revizorovi*, Čechovově *Strýčku Váňovi* a *Oleanně* Davida Mameta. V roce 1994 získal prestižní Sidney Myer Performing Arts Award za svou jevištní práci.

Rush byl v roce 2011 jmenován zakládajícím prezidentem Australian Academy of Cinema and Television Arts Awards, které jsou považované za australské Oscary, v současné době je stále jejich úřadujícím prezidentem. O cenách hlasují členové australské Akademie. Tyto ceny jsou nejvyšším oceněním filmové a televizní tvorby v Austrálii. V roce 2012 byl jmenován Australanem roku za svůj přínos umění, zároveň patří v Austrálii do tzv. „Velké čtyřky“, označení pro čtveřici žijících nositelů Oscarů. Nedávno byl nominován na 30. výroční cenu Green Room Award.

Rush je ambasadorem Melbournského symfonického orchestru a UNICEF v Austrálii, stejně jako patronem Mezinárodního filmového festivalu v Melbourne.

Žije v Melbourne se svou ženou Jane a s jejich dvěma dětmi.

Během několika posledních desetiletí se **EMILY WATSONOVÁ** (Rosa Hubermannová) stala jednou nejuznávanějších hereček v zábavním průmyslu. Poprvé upoutala světovou pozornost svým nezapomenutelným výkonem v roli Bess ve filmu *Prolomit vlny* režiséra Larse von Triera, který byl jejím prvním celovečerním filmem. Za svůj srdcervoucí výkon získala nominace na Oscara a Zlatý glóbus a vyhrála cenu New York Film Critics Circle a Cenu Felix za nejlepší ženský herecký výkon a cenu London Film Critics Circle pro britský objev roku 1997.

Watsonová získala svou druhou nominaci na Oscara a Zlatý glóbus a nominaci na cenu BAFTA za nejlepší ženský herecký výkon v roce 1999 za svůj strhující výkon v roli Jackie ve filmu *Hilary a Jackie* z produkce October Films. Jedná se o dojmavý a tragický příběh slavné klasické violoncellistky Jacqueline du Pré režírovaný Anandem Tuckerem.

V minulém roce se Watsonová objevila ve třech výjimečných filmech. První, *Prázdná kolébka*, je filmovou adaptací monografie *Empty Cradles* a vypráví skutečný

příběh Margaret Humphreysové, sociální pracovnice, která odhalila jeden z největších společenských skandálů posledních let. Také se objevila v roli matky, jejíž syn odejde do války ve filmu Stevena Spielberga *Válečný kuň*, který byl nominován na Zlatý glóbus a na Oscara. V televizi se Watsonová objevila v původním filmu z produkce televizní stanice Sundance Channel *Vrahova důvěrnice*, který se soustředí na neuvěřitelný příběh Janet Leachové, jež hrála klíčovou roli v odhalení zločinů Freda a Rosemary Westových. Její výkon sklidil nadšené recenze a Zlatý glóbus a SAG nominace na nejlepší herečku v mini-sérii nebo televizním filmu.

Watsonová se také objevila ve filmu *Anna Karenina* po boku Jude Lawa a Keiry Knightleyové a ve filmu *Some Girl(s)*, který napsal Neil LaBute. Mezi její nadcházející filmy patří *Little Boy*, který vypráví příběh amerického chlapce, který se snaží udělat vše pro to, aby se jeho otec vrátil domů z druhé světové války.

Mezi její předchozí filmy patří *Synecdocha, New York* Charlieho Kaufmana; *Světlušky v zahradě* po boku Julie Robertsové a Willema Dafoea; *Miss Potter* s Renée Zellwegerovou a Ewanem McGregorem; *Soumrak nad Jižní Afrikou, The Proposition* s Guyem Pearcem, Liamem Neesonem a Johnem Hurtem; *Křížák v džínách*; *Mrtvá nevěsta Tima Burtona*; *Paralelní lži* s Tomem Wilkinsonem a Rupertem Everetem, *Život a smrt Petera Sellerse*, za svůj výkon v roli Anne Sellersové získala nominaci na Zlatý glóbus; *Opilí láskou* od Paula Thomase Andersona; *Červený drak*, prequel k *Mlčení jehňátek*; *Gosford Park* Roberta Altmana; *Cradle Will Rock* Tima Robbinse; jako hlavní postava ve filmu Alana Parkera *Andělin popel*, který je filmovou adaptací memoárů Franka McCourta, oceněných Pulitzerovou cenou a ve filmu *Trixie* Alana Rudolfa, ve kterém hrála společně s Nickem Noltem. Hrála také s Johnem Turturrem ve filmu *Lužinova obrana* v režii Marleen Gorrisové podle románu Vladimíra Nobokova; *Boxer* Jima Sheridanana s Daniel Day-Lewisem; a *Metroland* s Christianem Balem podle románu Juliana Barnese.

Mezi televizní počiny Emily Watsonové patří snímek společnosti Lifetime *Strom v srdci*, ve kterém hrála po boku Dermota Mulroneho a Gretchen Molové. Film je adaptací bestselleru Kima Edwardse a sleduje příběh otce dvojčat, který po porodu sourozence rozdělí, aby synovi a jeho matce zabránil v poznání, že se malé děvčátko narodilo s downovým syndromem. Také hrála Maggie Tulliverovou v úspěšném filmu podle románu George Eliota *Mlín na červené řece* z produkce BBC Masterpiece.

Watsonová je veteránkou na londýnském jevišti, mezi její divadelní počiny patří *Tři sestry*, *Dětská hodinka* v Královském národním divadle a *Paní z moře*. Na podzim roku 2002 se Watsonová objevila v divadle Donmar Warehouse Theatre souběžně ve dvou inscenacích: *Strýček Váňa* (jako Soňa) a *Večer tříkrálový* (jako Viola), obě pod režijním vedením oscarového režiséra Sama Mendese. Tyto kritikou oslavované inscenace byly omezeně uvedeny v Brooklyn Academy of Music v New Yorku. Watsonová také velice často spolupracovala s Královskou shakespearovskou společností, konkrétně v inscenacích *Jovial Crew*, *Zkrocení zlé ženy*, *Dobry konec vse napraví* a *Pitvora*.

SOPHIE NÉLISSE (Liesel) je nejlépe známá pro svou roli ve filmu *Monsieur Lazhar*. Za svůj herecký výkon získala cenu Genie Award. Film byl v roce 2012 nominován na Oscara v kategorii nejlepší cizojazyčný film a Sophie za svůj výkon vyhrála kanadskou cenu Jutra za nejlepší herečku ve vedlejší roli.

Sophie, která je bilingvní, se objevila ve filmu *Ésimésac* a v québecké televizní komedii *Les Parents*.

Než se rozhodla naplno věnovat herecké kariéře, byla Sophie nadanou gymnastkou a mnoho let trénovala na vrcholové úrovni.

BEN SCHNETZER (Max) začal hrát ve svých 11ti letech, když se jako Artful Dodger objevil v muzikálu *Oliver!* Studoval herectví na Guildhall School of Music and Drama v Londýně.

Schnetzer debutoval v roce 2007 v nezávislém dramatu *Ben's Plan*. V roce 2010 získal své stálé obsazení v první sérii dramatického televizního seriálu *Happy Town* z produkce ABC, ve kterém je zástupce šerifa konfrontován s nevyřešenou záhadou 6 únosů dětí v malém městečku v Minnesotě.

NICO LIERSCH (Rudy) zahájil svou hereckou kariéru v televizních reklamách. Následovali role v německé televizi a v roce 2012 byl jeho celovečerním debutem film *Kokowääh 2*, po boku Tila Schweigera, který zároveň film režíroval. V roce svého uvedení to byl v Německu nejnavštěvovanější film.

Liersch žije se svými rodiči a sestrou v Mnichově, kde navštěvuje střední školu.

Rád hraje házenou, tenis a snowboarding. Miluje hudbu a učí se hrát na bicí.

O AUTORECH

BRIAN PERCIVAL (režie) byl třikrát oceněn Britskou filmovou a televizní akademií. Svou poslední BAFTA cenu obdržel za svou práci na oblíbeném britském televizním seriálu *Panství Downton*. Na jeho podobě a filmovém zpracování spolupracoval se scénáristou Julianem Fellowesem, sám režíroval šest dílů v letech 2010 a 2012, stejně jako vánoční speciál v roce 2011. V roce 2011 obdržel za *Panství Downton* cenu Emmy v kategorii nejlepší režie minisérie, filmu nebo dramatického speciálu a v roce 2012 získal další nominaci na cenu Emmy v kategorii nejlepší režie dramatického seriálu.

V roce 2001, Percivalův dojemný debut, krátký film, který napsala jeho manželka Julie Rutterfordová, získal cenu BAFTA za nejlepší krátký film, jakož i několik dalších prestižních mezinárodních ocenění, včetně ceny poroty na festivalu Raindance Film.

Pro televizi Percival režíroval *Pleasureland*, celovečerní drama z produkce Channel 4, které vypráví o skupině teenagerů z Liverpoolu, kteří touží co nejrychleji dospět; *Sever a jih* televizní seriál BBC podle viktoriánského románu *Sever a Jih* od Elizabeth Gaskellové; *Mnoho povyku pro nic*, jedna ze čtyř televizních adaptací divadelních her *Williama Shakespeara* přenesená do dnešního dne; *Záhady Sally Lockhartové - Rubín v kouři*, adaptace románu Philipa Pullmana v hlavní roli s Billiem Piperem; a *Starožitníkův krám*, televizní film podle románu *Charlese Dickense*.

Percival také režíroval mnoho reklam, které získaly ocenění v celé Evropě. V současné době připravuje svůj další filmový projekt *Nelson a Emma* společně se scénáristou Julianem Fellowesem. Jedná se o životopisný snímek o velkém admirálovi Nelsonovi a jeho aféře s lady Hamiltonovou. Natáčení by mělo začít na začátku roku 2014.

MARKUS ZUSAK (románová předloha) se narodil v Sydney v roce 1975 a je autorem pěti knih, včetně mezinárodního bestselleru *Zlodějka knih*. Jeho dílo bylo přeloženo do více než čtyřiceti jazyků. Získal četná ocenění ze stran kritiků i čtenářů v celé Evropě, Asii, Severní a Jižní Americe, stejně jako ve své rodné Austrálii.

Jeho první kniha, *The Underdog*, byla vydaná v roce 1999 a hned poté následovaly knihy *Fighting Ruben Wolfe* a *When Dogs Cry* (také publikována pod názvem *Getting the Girl*) v letech 2000 a 2001. Všechny tyto knihy byly publikovány mezinárodně a poslední dvě zmiňované získaly v Austrálii různá ocenění za beletrii pro mládež.

Román *Posel* byl publikován v roce 2002 a v roce 2003 získal ocenění kniha roku (pro starší čtenáře) od Australian Children's Book Council a cenu New South Wales Premier's Literary Award (Ethel Turner Prize), stejně jako obdržel ocenění Printz Award v USA. Kniha zároveň získala řadu ocenění ve čtenářských soutěžích v Evropě, včetně Deutscher Jugendliteraturpreis v Německu.

Zlodějka knih byla nejprve publikována v roce 2005 a nashromáždila řadu ocenění, chválu kritiků a stále zůstává jednou z nejoblíbenějších knih čtenářů v mnoha zemích po celém světě. Kniha se držela více než šest let na žebříčku bestsellerů New York Times a v roce 2012 byla jako jediná kniha uvedena během World Book Night současně v USA a Velké Británii. Dostala se také mezi nejvyšší pozice na žebříčcích bestsellerů v Severní a Jižní Americe, Evropě, Asii, Austrálii a od svého vydání se udržela na prvním místě prodávanosti na Amazonu v USA i ve Velké Británii.

Divadelní společnost The Steppenwolf Theatre Company provedla divadelní inscenaci *Zlodějky knih*, která byla uvedena jako součást společenských akcí Now is the Time/One Book, One Chicago na podzim roku 2012.

Zusak žije v Sydney v Austrálii se svou ženou a dvěma dětmi.